

[Aage Fogh.]

les ansvar for det, der er sket. Efter min vurdering burde venstre-regeringen, der sad fra 1950 til 1953, have udvist større energi for at afskaffe restriktionerne på dette område, men det eneste, der skete i den periode, var dette, at man i 1951 gik til en husleje-forhøjelse på 5 pct. i relation til lejen i 1939. Det var hele indsatsen indtil 1953, og man tør vel nok sige, at denne indsats var uden større betydning.

I 1954-55 skete der i hvert tilfælde tre ting, som har relation til de problemer, vi arbejder med i dag, og som, så vidt jeg kan se, også bør tages med, når man skal bedømme den stilling, de forskellige partier indtager til problemerne. Jeg gør opmærksom på, at i december 1954 gennemførte folketinget en ændring i skattelovene, der betingede, at hovedstadskommunerne fik ret til at udskrive større beløb på grundskyld og på forskelsværdierne. Jeg gør endvidere opmærksom på, at Frederiksberg kommune, der som bekendt har konservativt styre, gik til den yderste grænse ved at fastsætte grundskyldpromillen til 12 og ejendomskyldpromillen til 9; højere kunne man ikke komme. Jeg synes imidlertid, det har sin interesse nu at konstatere, at det konservative styre på Frederiksberg benyttede alle muligheder på det område. Det er i denne forbindelse også værd at gøre opmærksom på, at husejerne på Frederiksberg, der måtte betale denne skat, selvfølgelig havde mulighed for at overvælge den på lejerne, og de gjorde det i fuld udstrækning.

Det næste, jeg konstaterer, og som har betydning i denne forbindelse, er, at vi her i folketinget i 1955 gennemførte — i april måned, tror jeg — en husleje-forhøjelse, der sammen med det, der var gennemført i 1951, androg 23 pct., stadig væk i relation til huslejen i 1939. Denne lovgivning blev gennemført af et enigt folketing; i hvert fald var de fire gamle partier enige; de har et fælles ansvar. Denne lovgivning blev i maj 1955 efterfulgt af en lov, der bestemte, at grundskyldpromillen og ejendomsskyldpromillen i de danske købstæder skulle hæves, så de kom på højde med de promiller, der gjaldt for København og Frederiksberg. Loven blev vedtaget med 103

stemmer, hvilket i praksis vil sige, at den blev enstemmigt vedtaget i det høje ting.

Jeg har ønsket at fremhæve disse ting, fordi de efter mit skøn for det første beviser, at vi har et fælles ansvar for den udvikling, der har været på dette område, og for det andet, at de forslag, der nu foreligger, heri også indbefattet skatteforslagene, ikke er noget nyt. De adskiller sig ikke principielt fra de forslag, som venstre og de konservative stemte for i 1955. Derfor beklager jeg, at vi ikke har kunnet få et samarbejde nu.

Forud for valget i 1957 er jeg temmelig sikker på, at alle, der valgtes i min gruppe, havde givet tilsagn om, at når valget var overstået, var det en af de opgaver, de ville arbejde for: at medvirke til udligning af huslejeniveauerne for derigennem at komme frem til en tilstand med større frihed på dette område. Det tjener derfor til ære for den nuværende regering, flertalsregeringen, at den har taget sagen op, og jeg er ganske enig med min partifælle, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp i de bemærkninger, hun gjorde i går angående dette spørgsmål; det var en nødvendighed, at vi fik sagen til behandling. Jeg kan godt indrømme, at det havde været rart, om vi kunne have fået den et år tidligere, men heroverfor vil jeg også gøre opmærksom på, at det jo er en meget indgribende lovgivning, vi står over for. Den er ubehagelig både for ejere og lejere, og derfor var det nødvendigt med en grundig forberedelse, inden forslagene kunne forelægges.

Det, der nu foreligger, er, at man forhøjer huslejeniveauet med 30 pct. i forhold til 1939, og at man gør det på en sådan måde, at de 16 pct. tilfalder ejeren, medens de 14 pct. tilfalder det offentlige. Jeg har bemærket mig, at man fra oppositionens side har sagt: ja, dér kan du se den forskel, der er på 1955 og nu; dengang var det det offentlige, der fik en lille part, en ganske lille part på nogle få procent, medens det var ejerne, der fik den store part. Det er rigtigt, og heroverfor vil jeg gerne gøre den bemærkning, at jeg synes også, at denne udvikling er rigtig. Når man ikke turde tage hele udligningen på én gang, men ville begynde småt, var det afgjort rigtigt, at man dengang ved den første udligning gav den store part til ejerne og den lille part